

NORA
ROBERTS

*Eindeloze
zomer*

Vertaling Janke Ouwehand en Paul van den Hout

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1983 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Her Mother's Keeper*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland
Vertaling: Janke Ouweland
Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Name of the Game*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1989 HarperCollins Holland
Vertaling: Paul van den Hout
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1073 1
ISBN 978 94 027 6631 8
NUR 302
Eerste druk juni 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Midzomermaan

Hoofdstuk 1

De taxi zoefde door het drukke vliegveldverkeer. Gwen slaakte een diepe zucht toen de hitte van Louisiana op haar neerdaalde en verschoof wat om haar ivoorkleurige blouse los te wurmen die op slag aan haar rug plakte. De verlichting was van korte duur. Tijdens de twee jaar die ze weg was geweest, was er niets veranderd aan de zinderende julizon, besloot ze, met half dichtgeknepen ogen uit het raampje turend.

De taxi verliet het centrum van New Orleans en reed in zuidelijke richting. Gwen bedacht dat er eigenlijk hoe dan ook bar weinig was veranderd, behalve zichzelf. Het Spaanse mos dat nog steeds als gedrapeerd over de bomen lag die langs de kant van de weg stonden, gaf de zonovergoten middag een dromerig effect. Een zwoele bloemengeur zweefde door de lucht. In de lucht hing een loomheid die ze bijna was vergeten in de jaren die ze had doorgebracht in Manhattan.

Ja, mijmerde ze, haar nek strekkend om een glimp te kunnen opvangen van de *bayou*, ik ben degene die veranderd is. Ik ben volwassen geworden.

Toen ze Louisiana verliet, was ze eenentwintig geweest; een onschuldig meisje met sterretjes in haar ogen. Nu was ze drieëntwintig, en inmiddels voelde ze zich volwassen en ervaren. Als assistente van de hoofdredactrice van het blad *Style* had Gwen geleerd hoe ze moest omgaan met deadlines, hoe ze opgewonden modellen moest kalmeren en hoe ze nog iets van een privéleven moest vasthouden rondom haar drukke werkzaamheden. Maar het allerbelangrijkste was, dat ze had geleerd hoe ze zich in

haar eentje moest redden. De knagende pijn van heimwee, waar ze die eerste maanden in New York ernstig onder had geleden, was nu vergeten. De kwelling van haar onzekerheid en de angst om alleen te zijn waren nu uit haar gedachten verbannen. Gwen Lacrosse had de overstap van magnolia's naar beton niet alleen overleefd maar er een succes van gemaakt. Dit plattelandsmeisje kan voor zichzelf zorgen, dacht ze trots. Nu was ze op weg naar huis. Niet voor een kort bezoekje, maar voor een sabbatical van een maand. En ze was hier met een missie. Zonder het zich bewust te zijn, sloeg ze haar armen over elkaar en staarde vastberaden voor zich uit.

Via zijn achteruitkijkspiegel ving de taxichauffeur een glimp op van een ovaal gezicht, omringd door schouderlange, karamelkleurige krullen. De gelaatstrekken van de jonge vrouw waren elegant maar tamelijk scherp, nu ze zo grimmig keek. Haar grote bruine ogen starden voor zich uit en haar volle, brede mond vertoonde geen spoor van een glimlach. Ondanks die sombere uitdrukking, besloot de chauffeur, was het een prachtig gezicht. Zich niet bewust van de onderzoekende blikken, bleef Gwen fronsend voor zich uit staren, volledig opgaand in haar gedachten.

Hoe, vroeg ze zich af, kon een vrouw van zevenenveertig zo naïef zijn? Hoe kon ze zichzelf zo voor gek zetten? Haar moeder was altijd al onpraktisch en dromerig geweest, maar dit? Dit is allemaal zijn schuld, dacht ze verontwaardigd. Ze vernauwde haar ogen even tot spleetjes toen de woede bezit van haar nam, en het bloed steeg naar haar ivoorkleurige wangen.

Luke Powers – ze knarsetandde bijna bij de naam – succesvol schrijver en scenarioschrijver, begeerd vrijgezel en globetrotter. En rat, voegde ze eraan toe, onwillekeurig de riem van haar

handtas omklemmend alsof het de nek van de man in kwestie was. Een vijfendertigjarige oude rat. Nou, Mr. Powers, je kleine romance met mijn moeder is voorbij. Ik ben gekomen om je de laan uit te sturen. En het maakt me niet uit hoe ik dat moet doen of welke middelen ik ervoor moet gebruiken.

Ze leunde achterover, blies de krullen uit haar ogen en bedacht met hoeveel plezier ze Luke Powers uit het leven van haar moeder zou verwijderen. Research plegen voor een nieuw boek, dacht ze meesmuilend. Dan zou hij dat toch moeten doen zonder research te plegen op haar moeder.

Ze fronste toen ze dacht aan de briefwisseling die ze de afgelopen drie maanden met haar moeder had gevoerd. Op iedere bladzijde van het violetkleurige briefpapier was er sprake geweest van Luke Powers. Hij hielp haar moeder in de tuin, nam haar mee naar het theater, sloeg spijkers in muren en had zich geleidelijk aan onmisbaar gemaakt.

In eerste instantie had Gwen weinig aandacht geschonken aan de voortdurende referenties aan Luke. Ze was gewend aan het enthousiasme dat haar moeder aan de dag legde voor mensen. En als ik heel eerlijk ben, dacht ze met een zucht, werd ik te zeer in beslag genomen door mijn eigen leven en mijn eigen sores. Haar gedachten flitsten terug naar Michael Palmer – de praktische, briljante, egocentrische, maar zeer betrouwbare Michael. Even dreigde ze gedeprimeerd te raken bij de herinnering aan de manier waarop ze had gefaald in hun relatie. Hij verdiende meer dan zij hem kon geven, dacht ze verdrietig. Ze had zich niet voor hem kunnen openstellen, zoals hij graag had gewild. Zowel lichamelijk als geestelijk had ze afstand gehouden, niet in staat, of misschien niet bereid, zich te binden. Snel zette ze die deprimerende gedachten van zich af en hielp zichzelf herinneren dat

ze misschien gefaald mocht hebben met Michael, van haar werk had ze wel een succes gemaakt.

In de ogen van de meeste mensen was de modewereld fascinerend, vol glitter en glamour en mooie mensen die vrolijk van het ene naar het andere feest fladderden. Gwen schoot bijna hardop in de lach. Dat was werkelijk een absurde illusie. In werkelijkheid was het een waanzinnig veeleisende en gruwelijk harde wereld, bevolkt door temperamentvolle artiesten, overspannen fotomodellen, en met onmogelijke deadlines. En ik ben er goed in, dacht ze, automatisch haar schouders rechtend. Gwen Lacrosse was niet bang voor hard werken en al evenmin voor uitdagingen.

Haar gedachten keerden terug naar Luke. Toen haar moeder over hem had geschreven, had er zoveel affectie uit haar woorden gesproken. Uiteindelijk was het Gwen opgevallen dat zijn naam wel heel erg vaak werd genoemd, met als gevolg dat haar bezorgdheid in de loop van de afgelopen maanden dusdanig was gegroeid dat ze het gevoel had gekregen dat ze iets moest doen aan de situatie. Ze had verlof genomen om, zo had ze zich voorgehouden, haar moeder te beschermen tegen deze rokkenjager, die Luke Powers ongetwijfeld was. Zijn reputatie op het gebied van het geschreven woord intimideerde haar al evenmin als zijn reputatie op het gebied van vrouwen.

Hij mag dan een expert zijn op beide gebieden, mijmerde ze, maar ik weet hoe ik voor mezelf en voor mijn moeder moet zorgen. Mama is gewoon te goed van vertrouwen. Ze ziet alleen wat ze zien wil. Voor iemands tekortkomingen sluit ze liever haar ogen.

Gwens mond verzachtte in een glimlach en opeens was haar gezicht adembenemend mooi.

Ik zal voor haar zorgen, dacht ze vol zelfvertrouwen. Dat heb ik altijd al gedaan.

Toen de taxi de door geurende magnolia's geflankeerde laan in reed die naar het huis leidde waarin Gwen was opgegroeid, voelde ze voor het eerst iets van plezier. De geur van de blauwewegen bereikte haar al voordat ze een eerste glimp van het huis had opgevangen. Het witgeschilderde stenen huis had drie verdiepingen. Hoge terrasdeuren boden toegang tot balkonnetjes, die waren voorzien van smeedwerk dat zo fijn was dat het de indruk wekte van kant. De voorzijde van het huis had een brede veranda, waar de blauwewegen uitbundig over het houten vlechtwerk groeide dat aan weerszijden was aangebracht. Het huis was niet zo oud of zo chic als veel andere huizen uit het interbellum in Louisiana, maar het had wel de gratie en de charme die zo typerend waren voor die periode. Gwen vond dat het huis perfect paste bij haar moeder. Ze waren allebei fragiel, onpraktisch en buitensporig aantrekkelijk.

Ze richtte haar blik op de derde verdieping toen de taxi het einde van de oprit had bereikt. Die verdieping bestond uit vier kleine suites, die waren ingericht voor 'bezoekers', zoals haar moeder hen noemde, of voor de pensiongasten, zoals Gwen hen noemde. Een benaming die beter klopte. Dankzij de financiële bijdrage van die gasten, was haar moeder in staat het huis in de familie te houden en de noodzakelijke reparaties te laten uitvoeren. Gwen was opgegroeid met gasten en had hen altijd geaccepteerd als iets wat erbij hoorde. Tot nu toe, dacht ze, fronsend opkijkend naar de ramen op de derde verdieping. Een van die suites bood onderdak aan Luke Powers. Maar niet lang meer, bezwoer ze, terwijl ze uit de taxi stapte en haar kin koppig ophief.

Nadat ze de chauffeur had betaald, werd ze zich bewust van

een laag, monotoon geklop. Het kwam uit de zijtuin, vanachter de bloeiende camelia. Een man stond een eik, die al heel wat jaartjes dood was, om te hakken. Hij was slechts gekleed in een spijkerbroek, die laag op zijn heupen hing. Zijn rug en armen waren gebronsd en gespierd en glansden van transpiratie. Zijn haar, dat een warmbruine tint had, doorweven met door de zon opgelichte strepen, krulde vochtig tegen zijn nek en over zijn voorhoofd.

Zijn houding straalde zelfvertrouwen en efficiëntie uit. Zijn benen waren ferm uit elkaar geplant en het kostte hem duidelijk weinig moeite om de bijl te hanteren. Hoewel ze zijn gezicht niet kon zien, wist ze dat hij genoot van zijn taak; van de hitte, de inspanning en het zweet. Ze bleef op de oprit staan terwijl de taxi wegreed en bewonderde zijn rauwe mannelijkheid, de arrogante daadkracht van zijn bewegingen. De bijl daalde met een woeste gratie neer in het hart van de eik. Opeens bedacht ze dat het maanden geleden was dat ze een man meer fysieke inspanning had zien verrichten dan joggen in Central Park. Haar lippen plooden zich in een waardierend glimlachje terwijl ze keek naar het rijzen en dalen van de bijl, de spanning en ontspanning in de spieren. De bijl, de man en de boom vormden een perfect geheel, elementair en adembenemend. Gwen was vergeten dat iets simpels zo mooi kon zijn.

De boom huiverde en kreunde, aarzelde nog even en belandde toen met een klap op de grond. Gwen voelde de vreemde neiging om te applaudiseren.

‘Je bent vergeten “onderuit” te roepen!’ riep ze.

Hij had zijn arm opgeheven om het zweet van zijn voorhoofd te vegen, maar toen hij haar hoorde roepen, draaide hij zich om. Omdat ze tegen de zon in keek, kon ze zijn gezicht niet goed

zien. Zijn lange, slanke lichaam en dikke krullende haar werden omgeven door een aureool van licht.

Hij ziet eruit als een primitieve god van viriliteit, dacht ze onwillekeurig. Terwijl ze toekeek, zette hij de bijl tegen de boomstronk en liep op haar toe. Hij bewoog zich als iemand die meer gewend is aan lopen op zand of gras dan op beton, dacht ze. Om de een of andere reden had ze opeens het gevoel dat ze gestalkt werd. Ze weet de vreemde opwindning die ze plotseling voelde, aan het feit dat ze zijn gezicht nog steeds niet kon zien. Zonder dat gezicht leek hij de belichaming van het fenomeen man, opwindend en sterk. Ze hief haar hand op om haar ogen tegen de zon te beschermen.

‘Dat heb je heel goed gedaan,’ zei ze glimlachend, prettig verast door zijn ongecompliceerde mannelijkheid. Ze had zich tot nu toe niet gerealiseerd hoe verveeld ze was geraakt door driedelige kostuums en gladde handen. ‘Ik hoop dat je het niet erg vond om publiek te hebben.’

‘Nee. Niet iedereen stelt een goed gevelde boom op prijs.’ Hij sprak niet met het accent van Louisiana. Toen ze zijn gezicht eindelijk kon zien, werd Gwen getroffen door de kracht die uit zijn trekken sprak. Hij had zich niet geschoren, en de stoppels op zijn kaken en kin leken zijn mannelijkheid nog eens te benadrukken. Zijn ogen waren blauwgrijs, kalm en intelligent onder dikke wenkbrauwen. Het was een kalmte die kracht suggereerde. Gwen wist onmiddellijk dat dit een man was die zichzelf kende. Hoewel ze geïntrigeerd was, voelde ze zich ook onbehaaglijk onder zijn intense blik. Ze was er bijna zeker van dat hij verder keek dan haar woorden en dat hij in staat was haar gedachten te lezen.

‘Volgens mij heb je hier absoluut talent voor,’ zei ze. Hij had iets ongenaakbaars, maar hij maakte geen kille of ongeïnteres-

seerde indruk. Hij heeft warmte, dacht ze, maar hij kiest degene aan wie hij die warmte schenkt, zorgvuldig uit. 'Ik heb nog nooit iemand met zoveel finesse een boom zien omhakken.' Ze schonk hem een gulle glimlach. 'Maar het is een warme dag voor dit soort klusjes.'

'Jij hebt gewoon te veel kleren aan,' antwoordde hij. Zijn blik dwaalde over haar blouse, rok en kousen, om daarna terug te keren naar haar gezicht. Gwen hield haar blik strak op zijn ogen gericht en bad dat ze niet iets doms zou doen zoals blozen.

'Geschikter voor een vliegreis dan voor bomen vellen, denk ik,' antwoordde ze. De irritatie in haar stem veroorzaakte een glimlach op het gezicht van de vreemdeling. Gwen reikte naar haar koffers, maar hij was haar voor, en op het handvat ontmoetten hun handen elkaar. Zij rukte de hare weg, geschrokken van de hitte die plots door haar vingers tintelde. Verbijsterd door haar eigen reactie keek ze op in zijn kalme ogen. Verwarring flitste over haar gezicht en zorgde voor een frons op haar voorhoofd, terwijl ze trachtte haar hartslag onder controle te krijgen. Wat een onzin, zei ze tegen zichzelf.

Hij zag de schok, de verwarring en de ergernis over haar gezicht flitsen. Als een spiegel reflecteerden haar ogen iedere emotie.

'Dank je,' zei Gwen, die haar zelfbeheersing weer teruggevonden had. 'Ik wil je niet van je werk houden.'

'Dat heeft geen haast.' Zonder dat het hem moeite leek te kosten, tilde hij de zware koffers van de grond en begon het pad van platte stapstenen op te lopen. Voor haar zat er niets anders op dan met hem mee te lopen. Ondanks haar hoge hakken reikte ze amper tot aan zijn schouder. Ze moest dus naar hem opkijken en zag dat de zon over de blonde highlights in zijn haar speelde.

‘Ben je hier al lang?’ vroeg ze terwijl ze de verandatrap beklommen.

‘Een paar maanden.’ Hij zette haar koffers neer en legde zijn hand op de deurknop. Daarna bestudeerde hij haar gezicht met een grondigheid die haar zomaar een glimlach ontlokte. ‘Je bent veel mooier dan op je foto’s, Gwenivere,’ zei hij tot haar verbazing. ‘Veel warmer en veel kwetsbaarder.’ Hij draaide zich om, opende de deur en pakte haar koffers op.

Gwen ontwaakte uit haar trance en liep achter hem aan naar binnen, reikend naar zijn arm. ‘Hoe weet je mijn naam?’ wilde ze weten. Zijn woorden hadden een verward, weerloos gevoel te weeggebracht. Hij zag te snel te veel.

‘Je moeder praat voortdurend over je,’ legde hij uit, de koffers op de vloer van de koele, witte hal plaatsend. ‘Ze is heel trots op je.’ Toen hij zijn vingers onder haar kin legde en haar gezicht ophef, was Gwen te verbaasd om te protesteren. ‘Jouw schoonheid is heel anders dan de hare. De hare is zachter, minder veeleisend, ontspannener. Ik betwijfel ten zeerste of jij ontspannen gedachten bij een man oproept.’ Zijn ogen dwaalden over haar gezicht.

Gwen bleef gefascineerd naar hem opkijken. Ze kon de hitte bijna voelen die van zijn lichaam in het hare leek over te vloeien.

‘Ze maakt zich zorgen om je omdat je in je eentje in New York bent,’ vervolgde hij.

‘In New York ben je nooit alleen. Dat is een contradictio in terminis.’ Er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘Ze heeft me nooit verteld dat ze zich zorgen maakte.’

‘Natuurlijk niet, want dan zou jij je zorgen maken omdat zij zich zorgen maakt om jou.’ Hij grijnsde ontwapenend.

Resoluut negeerde ze de tinteling van opwinding die zijn aanraking haar schonk. ‘Je schijnt mijn moeder nogal goed te kennen.’

Haar frons werd dieper. Zijn grijns herinnerde haar aan iemand. Hij was charmant en bijna onweerstaanbaar. Opeens ging haar een lichtje op. 'Jij bent Luke Powers!' zei ze beschuldigend.

'Ja.' Bij het horen van haar toon trok hij zijn wenkbrauwen op. 'Vond je mijn laatste boek niet goed?'

'Ik heb meer bezwaar tegen het boek waar je op dit moment mee bezig bent,' snauwde Gwen. Ze rukte haar kin los uit zijn vingers.

'O?' Er klonk zowel amusement als verbazing door in zijn stem.

'En tegen het feit dat je het hier schrijft, in dit huis,' verklaarde ze zich nader.

'Heb je morele bezwaren tegen mijn boek, Gwenivere?'

'Ik betwijfel of jij enig moreel besef bezit,' beet ze hem toe met een stormachtige blik. 'En noem me niet zo. Alleen mijn moeder noemt me Gwenivere.'

'Wat jammer, want het is zo'n romantische naam,' zei hij onbekommerd. 'Of heb je ook bezwaar tegen romantiek?'

'Als die plaatsvindt tussen mijn moeder en een casanova uit Hollywood die minstens twaalf jaar jonger is dan zij, dan heb ik daar een andere benaming voor.' Gwen bloosde van woede. Haar houding was star.

De humor verdween uit Lukes ogen. Langzaam stopte hij zijn handen in zijn zakken. 'Aha, zou je me dan misschien willen vertellen hoe jij dat noemt?'

'Nee, daartoe wens ik me niet te verlagen,' kaatste ze terug. 'Het moet voldoende zijn dat je begrijpt dat ik het niet langer zal tolereren.' Ze draaide zich om en wilde bij hem vandaan lopen.

'O nee?' Zijn toon klonk opeens gevaarlijk kil. 'En je moeder heeft geen stem in het kapittel?'

‘Mijn moeder,’ sneerde Gwen woedend, ‘is te lief, te goed van vertrouwen en te naïef.’ Ze draaide zich met een ruk om en keek hem aan. ‘Ik zal niet toestaan dat je haar voor gek zet!’

‘Mijn allerliefste Gwenivere,’ zei hij gladjes, ‘voorlopig ben jij degene die zichzelf voor gek zet.’

Voordat ze kon reageren, weerklonk het geluid van klikkende hakken op een houten vloer. Worstelend met haar zelfbeheersing, liep Gwen de hal in om haar moeder te begroeten.

‘Mama.’ Ze omhelsde de zachte bundel van curven die geurde naar seringens.

‘Gwenivere!’ Haar moeders stem was laag en even zoet als de geur die ze altijd droeg. ‘Lieve schat! Wat doe jij nu hier?’

‘Mama,’ herhaalde Gwen, terwijl ze zich losmaakte uit de armen van haar moeder en haar lieve zachte gezicht bestudeerde. Haar perfecte gladde huid had de kleur van room, haar ogen waren rond en even blauw als Chinees porselein, en onder haar wipneusje waren haar lippen roze en zacht. In haar ronde wangen zaten twee kuiltjes. Kijkend naar zoveel zachte schoonheid, had Gwen het gevoel dat hun rollen omgedraaid zouden moeten zijn. ‘Heb je mijn brief niet gekregen?’ Ze duwde een verdwaalde lok witblond haar achter het oor van haar moeder.

‘Natuurlijk wel. Er stond in dat je hier vrijdag zou arriveren.’

Gwen glimlachte en kustte een wang met een kuiltje. ‘Het is vandaag vrijdag, mama.’

‘Ja, natuurlijk is het vandaag vrijdag, maar ik dacht dat je volgende week vrijdag bedoelde en... o, wat maakt het ook uit? Je bent er!’ Annabelle wapperde haar verwarring weg met haar handen. ‘Laat me eens even naar je kijken,’ vroeg ze. Achteruitstappend, onderwierp ze Gwen aan een nauwlettende inspectie. Ze zag een lange, opvallend mooie vrouw, die haar vaag deed denken aan

haar echtgenoot, die op jonge leeftijd was overleden. Annabelle, die al meer dan twintig jaar weduwe was, dacht nog zelden aan haar man, tenzij ze aan hem werd herinnerd door haar dochter. 'Zo mager,' zei ze met een afkeurend zuchtje. 'Eet je daar wel?'

'Zo af en toe.' Gwen zweeg even en bestudeerde op haar beurt haar moeders zachte ronde vormen. Hoe was het mogelijk dat deze vrouw de vijftig al naderde, vroeg ze zich vol trots af. 'Jij ziet er geweldig uit,' mompelde ze, 'maar dat doe je altijd.'

Annabelle schoot in de lach. 'Dat komt door het klimaat,' beweerde ze, op Gwens wang kloppend. 'Niet van die afschuwelijke smog of die vreselijke sneeuw die jullie daarboven hebben.' New York, wist Gwen, was voor haar moeder altijd 'daarboven' geweest, 'O, Luke!' riep Annabelle opgetogen toen ze hem zag staan. 'Heb je al kennisgemaakt met mijn Gwenivere?'

Luke keek Gwen aan. 'Ja,' zei hij met een glimlach die in Gwens ogen uitermate uitdagend was. 'Gwen en ik zijn al bijna oude vrienden.'

'Inderdaad,' stemde Gwen in met een glimlach die even uitdagend was als de zijne. 'We kennen elkaar al behoorlijk goed.'

'Geweldig,' zei Annabelle stralend. 'Ik zou het heerlijk vinden als jullie goed met elkaar overweg kunnen.' Ze kneep even liefkozend in Gwens hand. 'Wil jij je even opfrissen, lieveling, of wil je eerst een kopje koffie?'

Het kostte Gwen moeite om te voorkomen dat haar stem zou trillen van woede toen Luke naar haar bleef glimlachen. 'Koffie zou heerlijk zijn,' antwoordde ze.

'Ik zal je koffers even naar boven brengen,' bood Luke aan, en hij tilde ze opnieuw op.

'Dank je, lieve schat,' zei Annabelle voordat Gwen kon weigeren. 'Probeer Miss Wilkins even te mijden totdat je weer een

shirt aan hebt. Van de aanblik van al die spieren krijgt ze vast en zeker opvliegers. Miss Wilkins is een van mijn bezoekers,' legde ze aan Gwen uit terwijl ze voor haar uit naar de keuken liep. 'Een lief timide vrouwtje dat aquarellen schildert.'

'Hm,' reageerde Gwen weinig veelzeggend, terwijl ze over haar schouder keek. Luke stond hen na te kijken. Het zonlicht tuimelde over zijn haren en gebronsde huid. 'Hm,' zei Gwen opnieuw, en ze wendde zich af.

De keuken was nog precies zoals Gwen zich herinnerde. Groot, zonnig en smetteloos schoon. Tillie, de lange, broodmagere kokkin stond bij het fornuis. 'Hallo, Miss Gwen,' zei ze zonder zich om te draaien. 'De koffie komt eraan.'

'Hallo, Tillie.' Gwen liep op haar toe en snoof de geurende stoom op. 'Dat ruikt goed.'

'Cajun jambalaya.'

'Mijn lievelingskostje,' mompelde Gwen, opkijkend in het lieve oude gezicht. 'Ik dacht dat ik pas volgende week vrijdag verwacht werd.'

'Dat is ook zo,' stemde Tillie gnuivend in. Ze ging door met het roeren van de roux.

Gwen glimlachte en drukte haar lippen even op Tillies tanige wang. 'Hoe gaat het met je, Tillie?'

'*Comme ç*ı*, comme ç*a*,*' mompelde ze, maar van plezier verscheen er een blos op haar wangen. Ze draaide zich om en nam Gwen even van hoofd tot voeten op. 'Mager,' was haar snelle, bepaald niet complimenteuzes conclusie.

'Dat wordt me wel meer verteld.' Gwen haalde haar schouders op. Tillie deed nooit complimentjes uit. 'Je hebt een maand de tijd om me vet te mesten.'

‘Is dat niet geweldig, Tillie?’ vroeg Annabelle, die behoedzaam de melkkan en suikerpot van Delfts porselein op de keukentafel zette. ‘Gwen blijft een hele maand. Misschien moeten we een feestje organiseren. We hebben op dit moment drie bezoekers. Luke natuurlijk en Miss Wilkins en Mr. Stapleton. Hij is ook kunstenaar, maar hij werkt met olieverf. Een bijzonder getalenteerde jongeman.’

Gwen maakte gebruik van de adempauze van haar moeder om te zeggen: ‘Luke Powers wordt ook beschouwd als een getalenteerde jongeman.’ Ze nam tegenover haar moeder plaats, die koffie begon in te schenken.

‘Luke is vreselijk getalenteerd,’ zei Annabelle met een zucht van trots. ‘Je hebt vast weleens een van zijn boeken gelezen of een film van hem gezien. Overweldigend. Zijn karakters zijn zo echt, zo levendig. Zijn romantische scènes zijn van een schoonheid en een intensiteit die me omverblazen.’

‘In zijn laatste film zat een naakte vrouw,’ verklaarde Tillie op verontwaardigde toon. ‘Spiernaakt.’

Annabelles ogen keken glimlachend over de rand van haar koffiekopje in die van Gwen. ‘Tillie is van mening dat Luke eigenhandig verantwoordelijk is voor het totale morele verval van de theaterwereld,’ vervolgde ze.

‘Geen draad aan haar lijf,’ voegde Tillie er nog eens nadrukkelijk aan toe.

Hoewel Gwen overtuigd was dat Luke er geen enkele moreel besef op na hield, besloot ze dat voor zich te houden. ‘Hij heeft in ieder geval al veel bereikt voor een man van zijn leeftijd. Een hele serie bestsellers, een aantal populaire films... en hij is nog maar vijfendertig.’

‘Volgens mij bewijst dat maar weer eens hoe onbelangrijk leef-

tijd eigenlijk is,' zei Annabelle op serene toon. Gwen kon amper voorkomen dat ze even ineenkromp. 'En het succes heeft hem helemaal niet bedorven,' vervolgde haar moeder. 'Hij is de liefste, vriendelijkste man die ik ooit heb ontmoet. Hij is zo gul met zijn tijd.' Haar ogen glansden van emotie. 'Ik kan je niet vertellen hoe goed hij voor me is geweest. Ik voel me als herboren.'

Gwen stikte bijna in haar koffie. Annabelle maakte meeleven- de geluidjes, terwijl Tillie haar een stevige klap tussen de schou- derbladen gaf. 'Gaat het een beetje, liefje?'

'Ja, ja, niets aan de hand.' Gwen haalde driemaal diep adem. Ze keek in de onschuldige blauwe kijkers van haar moeder en besloot dit onderwerp even te laten rusten. 'Ik denk dat ik maar eerst eens even naar boven ga om mijn koffers uit te pakken.'

'Ik zal je helpen,' bood Annabelle aan.

'Nee, dat is helemaal niet nodig.' Gwen legde een hand op haar schouder. 'Ik ben er zo mee klaar. Daarna neem ik een douche en kleeft me om. Over een uurtje ben ik weer beneden.' Over een uurtje, hoopte ze, zou ze haar gedachten weer een beetje op een rijtje hebben. Ze keek neer op haar moeders gladde, mooie gezicht en voelde zich minstens honderd. 'Ik hou van je, mama,' verzuchtte ze, en ze drukte een kus op het voorhoofd van haar moeder voordat ze wegliep.

Terwijl ze door de hal liep, besloot ze haar strategie te wijzi- gen. Kennelijk was er weinig wat ze tegen haar moeder kon zeg- gen om een einde te maken aan de relatie tussen haar en Luke. Ze zou zich direct moeten richten op de bron van deze ellende, besloot ze. Onderweg naar boven zocht ze in haar fantasie naar een passende benaming voor hem. Ze kon niets bedenken wat laaghartig genoeg was.